

2/2017

Prožijte Velikonoce jinak. prožijte Velikonoce s námi!

SILOE

List želivských farníků, terciářů a přátel kláštera

ZAMYŠLENÍ MARIE SAUDKOVÉ

EXKLUZIVNĚ: PRVNÍ ČÁST KATECHEZE KARDINÁLA
VLKA Z LOŇSKÉ NÁVŠTĚVY ŽELIVA

ZAMYŠLENÍ, VELIKONOČNÍ PROGRAM, 105. VÝROČÍ
NAROZENÍ OPATA VÍTA BOHUMILA TAJOVSKÉHO

Milovaní čtenáři!

Před pár dní se široká veřejnost dozvěděla smutnou zprávu. Zemřela fenomenální zpěvačka Věra Špinarová. Kolaps a následné upadnutí do komatu se odehrálo na jevišti, při koncertě. Jinými slovy, smrt si ji našla tam, kde byl její svět, který milovala, a který jejímu životu dával smysl, sílu, elán. Opustit tento svět z místa, které jsme měli rádi, odejít uprostřed něčeho, co nás naplňovalo a kde jsme se cítili šťastní, to není odcházení v samotu a opuštění.

Poselství svátků Velké noci nás vybízí nezůstat jen u Velkého pátku. Nezůstat v životě jen při dnech a chvílích, které bolí a vzbuzují v nás strach. Můj zpovědník mi řekl, že kdo při zpovědi vyznává malý hřích, prožije „malé“ Boží milosrdenství. Kdo při zpovědi vyznává velký hřích, zažívá „velké“ Boží milosrdenství. Jinými slovy, náš hřích, naše prohra se v Božím světě stává výhrou. Po velkém selhání přichází Boží objetí, kdy nám Bůh po našem Velkém pátku připravil velikonoční ráno. Papež František ve svém poselství mládeži napsal: *„Není světce bez minulosti, ani hříšníka bez budoucnosti. Perla se rodí tam, kde se zranila ústřice. Ježíš může svou láskou uzdravit naše srdce a proměnit naše zranění v pravé perly.“*

Zranění jako místo pro nový život, jako prostor pro krásu, přijetí a odpuštění. Dopřejme si navzájem, aby letošní velikonoční svátky byly pro nás místem, kde bude mít zmrtvýchvstalý Kristus možnost ukázat nám své milosrdenství všude tam, kde jsme se zranili. Aby naše perla, kterou je náš život, byla znovu místem našeho sebepoznání, naší ceny, ale především poznáním, že jsme Jím milovaní.

Požehnané svátky vítězství Boha nad smrtí, hříchem a naleznutím člověka ze srdce přeji a vyprošuji Vám i všem, které milujete.

Váš

P.Siard Dušan Sklenka, O.Praem.

Milí čtenáři! V našem „Siloe“ vám chceme představit první část katecheze nedávno zemřelého kardinála Miloslava Vlka, kterou odpřednášel pro mládež z ERY (Evropské rogacionistické hnutí) v loňském roce 5.11. 2016 v našem želivském klášteře.

BOŽÍ ZÁMĚRY S MLADÝM ČLOVĚKEM

Katecheze Miloslava kardinála Vlka

Exkluzivně

Je zde Programátor

Je důležité poznat svou identitu. To, co člověk je, k čemu je a k čemu má být. To jsou ty záměry. Žijeme ve světě, který je stvořen. Ve škole na gymnáziu jsme se za mého mládí učili, že svět se vyvinul. Tohle nám stále vnucovali, že svět a posléze člověk se prostě sám jen tak vyvinul. Avšak i mnozí vědci přicházejí na to, že svět byl stvořen, že musela být na začátku nějaká bytost, nesmírně moudrá, která dala světu vznik. Poněvadž svět, ve kterém žijeme, je konečný, a o tom není sporu, tak musel mít začátek. A kdo dal ten začátek? Jestliže tedy svět vznikl, pak musela být dostatečná příčina, aby tento svět začal.

Kdo tento impulz dal? Svět se vyvíjel, o tom není pochyb, ale nevznikl vývojem. Ten začátek, ten impulz byl Někým dán. Aby ten náš úžasný a do detailů fungující svět vznikl sám od sebe, je absurdní. Na začátku musel být nějaký Programátor, který počáteční impulz a příčinu dal a zároveň dal program celému stvoření. A vedle programu dal také energii, aby se ten program mohl rozvíjet. Program je důležitý, protože tak úžasný, komplikovaný a zároveň krásný svět nemohl vzniknout náhodou. To je první bod, který je třeba si uvědomit, že nejsme pány svého života a že je tady Programátor, který je Pánem času a života. Je zde Zákonodárce, jehož zákony fungování nám byly dány.

Štěstí je to, co nám Bůh chce dát

Dále si musíme uvědomit, že žijeme z daru. To by mohl být nádherný slogan: Žijeme z daru. Nejsme pány života, my jsme ho nestvořili, my jsme ho neobjednali. My jsme ho dostali. A tím dárce je On, Stvořitel. Tento svět má svého Původce, Zákonodárce, a člověk, byť koruna tvorstva, ho musí (řeknu to tvrdě) respektovat. Člověk je stvořen ke štěstí. Naše destinace je, abychom byli šťastni. To člověk cítí. Když s někým mluvím a ptám se, kdo by chtěl být šťastný, tak samozřejmě všichni souhlasí. Naše učení je, abychom byli šťastni. Takhle se, bohužel, některé pravdy víry neformulují. Mluví se o spáse. Co to je? Když mluvíte s lidmi o spáse, tak se lidé ptají, co to je. Ale když jim řeknete, že naše destinace, poslední destinace, je štěstí, být trvale šťastný, tak to už zní trochu jinak. Čili, Bůh chce, aby každý člověk, a samozřejmě i mladý člověk, byl šťastný a našel cestu ke štěstí. Jak ji najít, jak toho dosáhnout? To je důležitý úkol, abychom každý ve svém životě konkrétně, ale i obecně zjistili odpověď, k čemu člověk je a co je identita člověka.

Stvoření k obrazu Trojice, stvoření ke společenství

Bůh stvořil člověka ke svému obrazu. A v tom je právě záměr Boha s mladým člověkem. K obrazu Božímu. Co to znamená? Já jsem vyšel z katolické rodiny, chodil jsem na náboženství, a když přišlo k diskuzi ohledně tohoto obrazu Božího, tak jsem si kdysi myslel, že ta podobnost s Bohem je v tom, že máme rozum a svobodnou vůli. To nás totiž odlišuje od ostatních živočichů. Ale později jsem pochopil, že ta podobnost je ještě někde jinde. Stvoření k obrazu Božímu znamená stvoření ke společenství. Vždyť jsme stvořeni k obrazu Trojice! Čili obraz Trojice, obraz společenství je nám vtisknut do nitra. To je prostě zákon, který je nám dán. Základní určení člověka, a mladí lidé to zvlášť cítí, je společenství. (...) Jeden biblista to formuloval tak, že identita člověka je PROEXISTENCE. Identita člověka je proexistence, čili existovat pro druhého. Toto určení pro společenství máme vtisknuto v srdci a musíme ho realizovat. Nemůžeme se zavřít. Nemůžeme žít jen pro sebe. Náplň mého života, určení mého života, je nalezení štěstí ve společenství s druhými, žít pro druhého, všimát si druhého, zajímat se o druhého. Jde o vztah. Nedostatek vztahů v naší společnosti je velmi závažná věc. Vždyť se podívejte, jak jsme nastaveni. Život vzniká jen tam, kde je vztah! Život je dán ze vztahu muže a ženy. Bůh stvořil

člověka jako muže a ženu, aby mohli mít vztah, a v tom vztahu, v tom nejintimnějším spojení, aby bylo východisko k tomu, že život půjde dál. Tak vidíme, že určení ke společenství je existenciální záležitost. Život se udržuje právě vztahem. Vztah muže a ženy, to je obraz vztahu Trojice. Možná to někomu bude znít až nemožné. Ale podívejme se! Ježíš řekne: „Já žiju v Otci a Otec žije v mě.“ Osoby Trojice žijí jedna ve druhé. Trojice existuje tak, že ty osoby přebývají jedna ve druhé. K tomu je určen také člověk. Obzvlášť v manželství, v tom nejintimnějším spojení, se ukazuje obraz Trojice. Sex se dnes pošlapává, ale původní význam Stvořitele je krásný. A díky tomu může jít život dál. Realizováním toho obrazu, který je nám vlastně dán. Záměr Boha s mladým člověkem tedy je, abychom byli šťastni. A abychom byli šťastni, je potřeba realizovat společenství. Takže to, co děláte, že se setkáváte, tím realizujete Boží záměr s člověkem. Určení ke společenství, určení ke vztahu – to je pro život a pro dnešní společnost nesmírně důležité. Sobectví škodí dobru společnosti. Mladý člověk má být orientován k tomu, aby pracoval nejenom pro sebe, ale aby se realizoval ve společenství pro druhé. Vybudovat společenství, vybudovat rodinu, to je úkol člověka. To je naplnění toho záměru, který Bůh s člověkem má. Tohle bych vám silně rád vtisknul do duše. Toto je i naplněním zákona, který je člověku vtisknut do srdce. Když to řeknu jinak, tak člověk je určen k lásce. Bůh je láska a Trojice žije láskou. Čili to určení ke společenství, o kterém mluvím, a jak to formuluje i filosof Aristoteles, který řekl: „Člověk je tvor společenský.“ Dokonce i ten filosof, který neznal Starý Zákon, neznal Boží záměr s lidmi a plán spásy, k tomuhle došel. Tento záměr, vytvářet společenství, je záměrem Boha s každým člověkem. Je to existenciální poslání člověka. Nebýt sám. Být s druhými.

Stvořen ke společenství s Bohem

Člověk je určen ke společenství ne jenom s lidmi, ale i s Bohem. To vidíme ve Starém Zákoně, např. v dějinách týkajících se Abraháma. Bůh vychází vstříc člověku a zve do svého společenství. Bůh se sklonil, aby byl člověku blízko, aby byl s ním, a Abrahámovi jasně řekl, že je s ním. Společenství s Bohem je základní linie historie spásy. Je to příprava příchodu Krista, který je vrcholem dějin plánu Božího, aby On – Bůh byl s námi. Ve starém Zákoně jsou úžasné místa, např. se tam říká: Já jsem Bůh blízký. Tedy Bůh, který s námi vytváří společenství. Podle jednoho starého překladu Bible Bůh říká: „Mou rozkoší je být se syny lidskými.“ Čili touha Boží je, aby byl s námi. Bůh nás stvořil jako druhé „ty“, jako někoho,

s kým může a bude komunikovat. Samozřejmě, že když Bůh je Trojice, tak to vše v sobě má a nepotřebuje to. Jenomže láska se chce sdílet. Stvoření je proto, protože Bůh se chtěl rozdat. Bůh chtěl mít někoho, s kým by komunikoval. Celé dějiny spásy jsou tímhle poznamenány. Např. znáte příběh o Mojžíši u hořícího keře. Mojžíš přichází blíž a Bůh se s ním setkává. Bůh Mojžíše posílá do Egypta, odkud utekl, aby osvobodil svůj lid. V rozhovoru u keře je mu sděleno, aby svým soukmenovcům řekl, že mu vše sdělil Bůh, který se představil: Já jsem, který jsem. To je strašná věta, protože neodpovídá Starému Zákonu. Starý Zákon je totiž hodně konkrétní. Kdežto tento výkřik je filosofický výkřik, který neodpovídá hebrejskému jazyku. Podle exegetů se Bůh představil jako: Já jsem ten, který je zde pro vás. Nebo bychom mohli říci: Já jsem ten, který jsem s vámi. To je správný překlad. Toto pozdější Izajáš využil a o Mesiáši napsal: Budou Mesiáše volat Immanuel. Bůh s námi. Když se vrátíme k příběhu o hořícím keři, tak tam Bůh Mojžíšovi řekne: Já jsem viděl v Egyptě utrpení svého lidu. Slyšel jsem jeho nárek. Sestoupil jsem, abych mu pomohl. Čili to jméno: Já jsem, který jsem pro vás! zde těmito větami konkretizuje. Bůh v dějinách konkretizoval, že nás stvořil pro sebe. Stvořil nás pro společenství s ním. Příchod Ježíše Krista je naplněním tohoto úžasného záměru Božího.

Ježíš zjevuje v plnosti záměr Boha s člověkem

Být člověku blízký. Být pro nás. Být s námi. A to se v Kristu naplnilo. On, Boží Syn, když přišel a když začal působit, si vybral dvanáct apoštolů. To číslo má svou symboliku. 12 je číslo společenství. Vybral si záměrně 12 učedníků, aby řekl, že to, proč přišel, je založit společenství. A v tom společenství je Kristus uprostřed. Zjevení, jak říká II. Vatikánský koncil, není jen v tom, co je zapsáno, ale zjevení je také v tom, co Kristus dělal. Založil společenství, to je zjevení, že to, pro co Kristus přišel, a co přišel realizovat, je naplnit tu touhu Boha být s námi! A tu touhu, která je v srdci člověka – být s Bohem. Na

toto se v dějinách církve zapomínalo a ne vždycky vystupovalo a bylo realizováno. II. Vatikánský koncil to naplno zdůraznil. V dogmatické konstituci o církvi se říká, že Bůh se rozhodl zjevit sám sebe. Předtím skrze proroky atd. a pak tím, že přišel Ježíš, aby zjevil Otce, aby zjevil Trojici. A je tam krásně řečeno, že Bůh oslovuje člověka, aby ho do společenství se sebou pozval a do něho ho přijal (2. článek konstituce o církvi). Bůh jedná s lidmi jako s přáteli, aby je do společenství se sebou pozval a do něj přijal. Jsou to zřetelné, krásné a jasné věci, které zapadají do již zmiňovaného programu božího s každým člověkem. Čili, společenství s Bohem, to je také životní určení pro mladého člověka. PROEXISTENCE. Žít ne pro sebe, žít pro druhého. Kde nenacházíš lásku, přines lásku a najdeš lásku. Člověk je určen pro společenství, to znamená pro lásku. A každý má začít, to znamená jít k tomu druhému. Nečekat, až ten druhý se o mě začne zajímat, ale začít jako první. To je naše poslání. Tak vzniká společenství, protože i ten druhý se začíná otevírat, sdělovat atd. Ježíš dovršil dějiny spásy Starého Zákona, to, co Bůh měl v programu.

Marie Saudková je dcerou světoznámého českého malíře a fotografa Jana Saudka a jeho druhé manželky Marie. Má tři syny a o svém pohnutém životě vypráví v jednom z dílů pořadu Třináctá komnata (ČT). Po smrti maminky se Marie ztratila v samotě v pubertáckém vzdoru a drogách, které ji dovedly na tři a půl roku do vězení. Díky Božímu vedení se však později stala křesťankou, členkou Českobratrské církve evangelické. Sám jsem měl možnost poznat tuto jemnou, nenápadnou ženu, také malířku. Nejdřív v Diecézním centru pro mládež v Orlických horách (Vesmír), kde trávila pobyt s dalšími evangelickými rodinami, později přímo v pražském ateliéru. Požádal jsem ji o příspěvek do našeho listu Sílo, který si můžete přečíst na následujících stránkách, a který byl publikován také ve farním listu církve evangelické v Braníku. *P. Tadeáš*

ZAMYŠLENÍ MARIE SAUDKOVÉ

Exkluzivně

Už dlouho mi přichází na mysl, že bych ráda napsala nějaký příspěvek do Brány.

Ale o čem? Témata mi běží hlavou různá. Vína, odpuštění, moje vlastní hranice? Každé to téma se mnou nějak úzce souvisí, prochází nějakou částí mého života, nebo se do ní stále vrací. Každý den nabývá na důležitosti jiné. Každý den je spojen s jiným tématem, každý den něco jiného vyvstává. Přemýšlím, analyzuji, zaujímám postoj a ukládám zpět do přihrádek. Teď, když chci psát něco, co by mělo být pro ostatní zajímavé, tak najednou nevím, které z těch témat vybrat.

Nakonec se teď v neděli odpoledne rozhoduji psát o něčem, co ke mně přišlo dnes v Braníku při bohoslužbách. O něčem, co mě tam potkává často – o lásce. Dnes, dnes to přišlo u jedné sloky písně. Nezáleží na tom, jaké, písní tam zní mnoho. Ani nezáleží na tom, o čem jsem zrovna přemýšlela. Zkrátka v tu chvíli jsem cítila, jako by se mě někdo dotkl, říká se Duch Svatý (?), ale já si nedovolím určovat co je Duch Svatý, nevím, v tu chvíli jsem jen cítila (a stále cítím) lásku. Ta chvíle bývá krátká, ale intenzivní – jako by se mě něco dotklo. Stává se to u Večeře Páně, při modlitbě...někdy. V tu

chvíli cítím lásku a dojetí, cítím, že mě Ježíš miluje, že miluje lidi a učí nás abychom se milovali navzájem. Cítím tohle v každém z nás, jako by láska byla mořem a my byli rybami v něm.

Někdy je té lásky v mém životě málo, pak ji hledám buď v modlitbě nebo v Písmu. Vždycky tam je, ale v našem sboru ke mně přichází nejčastěji. Láska ke mně chodí ve snech, cítím ji na hřbitově, v úsměvech mých dětí, nebo v letmém pohledu někoho, koho potkám jen tak na ulici. Přišla jsem do branického sboru před dvanácti lety s mým mužem, který byl tenkrát čerstvě obráceným křesťanem. Tenkrát jsem přišla jako matka dvou dětí, bylo mi 25 let a bylo mi tak nějak jasné už před tím, že Bůh je. Ovšem tak nějak nevyřčeně, mimo můj svět. Se vztahem k Ježíšovi to bylo takové zvláštní, při vyslovení jména Ježíš jsem měla trochu pocit, jako když se mi někdo dívá vyraženým sukem do kabinky na plovárně. Živě si také pamatuju, jak divně mi bylo, když jsem se dívala na lidi v tomto, ale i v jiných sborech. Lidi ze sboru mi připadali tak nějak mimo, jako by jim bylo hodně věcí z tohoto světa tak nějak jedno. Kvůli svému muži jsem se rozhodla nějakou dobu u toho setrvat a dívat se, co to se mnou dělá. Můj muž mi tenkrát doporučil, ať si to nějak srovnám a buď přijmu Ježíše nebo můžu začít chodit do synagogy. Trochu se tomu teď usmívám, když si uvědomuju rozpolcenost mé rodiny. Otec Žid a matka katolička, kam jinam bych asi mohla patřit než do evangelického sboru.

Z dětství si vzpomínám na jednu dětskou modlitbičku, kterou mě naučila babička, a na velké mlčení. Neslyšela jsem a neznala jsem o Bohu nic, natož o Ježíšovi. Když jsem přišla do Braníka, hledala jsem ho tedy poprvé, neznala jsem ho a ani jsem pořádně nevěděla, jestli je. Jak to potom bylo a jak mé obrácení probíhalo, to už je jiný, snad zatím příliš osobní příběh, který tu dnes vyprávět nebudu. Důležité tenkrát bylo to, že jsem ho hledala a on se mě tehdy poprvé dotkl. Tenkrát to bylo, jako bych do tmy zašeptala „Jsi?“ a on mi řekl „ANO.“ Dotkl se mě podobně jako dnes, při sloce té písně. Když píši tyhle řádky, uvědomuji si, že dnes cítím to stejné, co tenkrát. Cítím lásku, dojetí nad tím vším, nad tím, že on mě miluje, nad tím, že tady nejsem jen tak, zbytečně a náhodně. Ano, Ježíš mě má rád a tahle věta není jen větou, já ji skutečně cítím. Jak jeho lásku, tak to, že pro nás lidi umřel a že se pro nás jednou vrátí. Nevěřím proto, že mě to doma učili, ale proto, že se mě dotkl a já to ucítila. Co bylo potom, tedy po tom prvním dotknutí?

Šla jsem do kostela požádat o křest. Pan farář Rejchrt si mě tenkrát spletl s nějakou slečnou z výchovného ústavu v Hodkovičkách. Vlastně jsem se i

podobně cítila, šla jsem odvážně o křest žádat, ale nebyla jsem si jistá, zda ho opravdu dostanu, že si ho zasloužím, vzhledem k mé nevalné minulosti. Chodila jsem na katechismus a na jaře roku 2007 jsem byla pokřtěna. Je to deset let. Dívám se teď skrz tenhle papír a uvědomuji si, že to bylo nejkrásnějších a nejoprávdovějších deset let mého života.

Nerozumím všemu a ani rozumět nebudu, ale můžu jeho lásku hledat pořád znova. Můžu ji hledat a nacházet skrze vás, bratry a sestry v našem sboru. V branickém kostele jsem se nikdy nesetkala s ničím špatným, co mě jinak v životě často potkávalo a čeho jsem i já někdy schopna. Vždycky jsem tam dostala lásku, podporu a podepření ve chvílích, kdy jsem to nejvíc potřebovala. Považuji to za malý zázrak, považuju to za něco, co není samo sebou. Já za to cítím velkou vděčnost.

Napsané v únoru 2017 pro sborový časopis Brána vycházející v Evangelickém kostele v Braníku.

VTIPY

V malém přímořském městečku ve Francii je páter v kostele již unaven ze zpovídaní, když má neustále poslouchat, jak se mu lidé svěřují se svými nevěrami. A tak na příštím shromáždění vyhlásí: "Kdo se mi chce svěřit s tím, že byl svému manželovi nebo manželce nevěrný, stačí, když mi řekne, že spadl do zálivu." Tato konverze se ujala a páter měl ulehčenou práci. Čas plynul a starý páter zemřel. Na jeho místo nastupuje nový. Po několika dnech se objeví nový páter na policejní stanici: "Měli byste něco udělat s bezpečností u zálivu. Neustále tam padají lidé!" povídá šéfovi stanice. Ten se pobaveně usmívá a doporučuje, aby to oznámil starostovi, to je jeho kompetence. Páter tedy jde za starostou a říká mu totéž, co na strážnici. Starosta se strašně rozesměje, až se za břicho popadá. Páter se strašlivě rozčílí: "No to tedy není žádná legrace. Zrovna vaše žena tam minulý týden spadla šestkrát!"

Ze Španělska: Pokleká dívka u zpovědnice: „Mám veliký hřích, padre! Dívám se často do zrcadla a uvědomuji si, že jsem krásná.“ Padre na to: „Ale jen se uklidni, dcero! Mýlit se neznamená hřešit.“

Co udělal Eva, když Adam přišel domů až ráno?
Spočítala mu žebra.

Paní Nováková šla po náměstí a potkal jí místní kněz: "Jak se máme, paní Nováková, neoddával jsem vás před dvěma lety?" "Ano, otče, byl jste to vy. Mám se dobře." "A co nějaké ratolesti, už máte?" "Ještě ne, otče." "Jedu příští týden na konferenci do Vatikánu, tak tam za vás zapálím svíci. "Děkuji mnohokrát, otče." Minulo několik let a potkali se znovu. Kněz se ptá: "Dobrý den, paní Nováková. Tak co, jak se vede?" "Ale, docela to ujde, otče." "A co dětičky, už nějaké máte?" "Ano, otče. Mám dvojce dvojčata a k tomu čtyři další. Dohromady osm." "To je báječné. A co váš pan manžel?" "Včera jel do Vatikánu, sfouknout tu pitomou svíci!"

Jaký je rozdíl mezi světcem a hříšníkem? Oba jsou hříšní, ale přeci jen mezi nimi rozdíl je. Světec, dokud žije, ví, že hřeší. A hříšník dokud hřeší, ví, že žije.

Ptá se žák Novák pana faráře: "Je to pravda, velebný pane, že všechny zvony letí o Velikonocích do Říma?" Farář na to: „Ovšem, synu.“ "Hm, tak to ten náš asi nezaplatil u cestovky."

Vesnický farář ze sladké Francie potká svého farníka, který je tak opilý, že pomalu neví, co dělá. Obrátí se k němu a praví: „Už zase pod obraz, to je strašné!“ „Nic si z toho nedělejte, pane faráři,“ říká ochmelka, „já jsem na tom úplně stejně...“

"Všiml jsem si, že tvůj otec má opuchlé líce. To je od zubů?" "Ne, od modlitby..." "Ale nekecej..." "Nekecám. Včera jsme se spolu celá rodina modlili Otčenáš, a když jsme došli po "zbav nás zlého", otec se podíval na mámu a ona si toho všimla."

Apokryf ze zasedání Velerady. Jeruzalém, Velký pátek 30 (?) po Kr.

Kaifáš: "Josefe, tys půjčil těm galilejským svou vlastní hrobku?!"

Josef Arimatejský: "No jo, půjčil... Ale jenom na víkend!"

Vědec povídá Bohu: "Bože, už nejsi potřebný. Věda postoupila tak daleko, že už i my vědci umíme udělat člověka z hlíny." "Tak to předved', " povídá Bůh. Vědec začne nabírat ze země hlínu a Bůh na to: "Počkej, počkej, ber ze svojí hlíny!"

Kardinál Richelieu naslouchal jednoho dne kázání nějakého františkána. Obávaný kardinál se podívoval nad tím, jak neohroženě se mnich obracel na stádece věřících. Po kázání si jej vzal stranou a ptá se: „Jak jste to dokázal, mluvit v mé přítomnosti tak nenuceně?“ Františkán odpoví: „Vaše eminence to kázání jsem si cvičil minulý týden u nás v zahradě a mezi hlávkami bílého zelí byla i jedna hlávka červeného.“

Ateista rybařil na jednom skotském jezeře, když najednou jeho člun napadla lochneská příšera. Jedna rána ocasem a chlápek i s člunem vylétl deset metrů do vzduchu. Příšera otevřela tlamu, aby ho chytla. On v úděsu zařval: „Ach, Bože, pomoz mi!“ V tom se všechno zastavilo, chlápek visí jen tak ve vzduchu a z nebe se ozve hromový hlas:

„Myslel jsem, že ve mne nevěříš!“

„Ale no tak, Bože, nechme toho. Před dvěma minutama jsem nevěřil ani na lochneskou příšeru!“

Vězeňský kaplan promlouvá k recidivistovi, který už potřetí vyloupil pokladnu: "Můj synu, až se dostaneš na svobodu, rád ti budu pomáhat." "Moc děkuji za nabídku, důstojnosti," povídá vězeň. "Ale na to musí být odborník."

Je Hospodin ženatý?

Vyloučeno!

Proč?

Protože už by nebyl všemohoucí.

"Pane Bože, co je to pro tebe tisíc let?" "Chvilíčka." "A Pane Bože, co je to pro tebe tisíc dolarů?" "Penízek." "Pane, prosím tě, dej mi penízek." "Jistě, počkej chvíličku."

OSVOBOĎTE SE OD RUTINY A PROŽIJTE VELIKONOCE HLOUBĚJI!

(Velikonoční program kláštera)

9.4. 2017 KVĚTNÁ (PAŠIJOVÁ NEDĚLE)

- 10:15 Slavností průvod k připomenutí vjezdu Pána Ježíše do Jeruzaléma z kostela na hřbitově do opatského kostela
- 10:30 Mše svatá se zpíváním pašíjí (příběh o umučení Krista)

13.4. 2017 ZELENÝ ČTVRTEK

- 18:00 Mše svatá na památku Poslední večeře Páně
- 21:00 Svatá hodina na Zelený čtvrtek

Budeme společně s Pánem Ježíšem bdít v Getsemanské zahradě kostela a modlit se. Ať pozdější večerní hodina nikoho neodradí přijít do chrámu a modlit se, vždyť Ježíš vybízel své apoštoly právě v noci, aby s ním odešli do zahrady na modlitbu. Tehdy před 2000 lety jeho věrní zaspali a nemodlili se. Touto večerní modlitbou se pokusíme alespoň dodatečně napravit neúčast člověka na Ježíšově utrpení v Getsemanské zahradě, jak jednou řekl papež Jan Pavel II. Cesta z vašich domovů může být připomínkou cesty Ježíše a jeho učedníků do zahrady. Vždyť i vy jste jeho učedníci a i vás zve, abyste s ním prožili poslední hodiny pozemského života.

14.4. 2017 VELKÝ PÁTEK

- 7:30 Modlitba ranních chval a posvátné čtení
- 17:00 Křížová cesta – S Ježíšem v životě umučeného Josefa Toufara
- 18:00 Velkopáteční obřady
- 21:00 Sedm slov Ukřižovaného

Je to znovu program začínající v pozdějších hodinách. Možná nebudeme toužit opustit pohodlí našeho domova, ale pamatujme, že Ježíš za nás přinesl nevyčíslitelnou oběť. Rozjímání nad hodnotou Kristova Kříže nás posilní při nesení našich každodenních křížů a zjistíme, kam až sahá Boží Láska, která pokud jde o naši spásu, nekalkuluje. Dává vše.

15.4. 2017 BÍLÁ SOBOTA

- 7:30 Modlitba ranních chval a posvátné čtení

8:00 – 19:30 Možnost návštěvy Kristova hrobu

20:00 SLAVNOSTNÍ ZAČÁTEK VELIKONOC – Velikonoční vigilie

16.4. 2017 VELIKONOČNÍ NEDELE - BOŽÍ HOD VELIKONOČNÍ

10:30 Slavnostní mše svatá

20:00 DIVADELNÍ PŘEDSTAVENÍ „OTEVŘI DVEŘE“

Účinkují děti ze Želiva a okolí. Vstup zdarma.

17.4. 2017 Pondělí v Oktávu velikonočním

10:30 Mše svatá

Úterý až pátek v oktávu velikonočním

18:00 Mše svatá

22.4. 2017 Sobota v Oktávu velikonočním

8:00 Mše svatá

23.4. 2017 2. NEDĚLE VELIKONOČNÍ (Božího milosrdenství)

10:30 Mše svatá

KVĚTEN: Pondělí až pátek v 18:00 Májová pobožnost + Mše svatá

21.5. 2017 6. NEDĚLE VELIKONOČNÍ – DEN RODIN V ŽELIVĚ

10:30 Mše svatá

Po mši svaté začne program na Opatské zahradě.

24.5. 2017 Středa - VIGILIE NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ

18:00 Májová pobožnost + Mše svatá

25.5. 2017 Čtvrtek - SLAVNOST NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ

18:00 Májová pobožnost + Mše svatá

Pátek 26.5. 2017 až sobota 3.6. 2017

PŘÍPRAVA NA SLAVNOST SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO

3.6. 2017 21:00 SVATODUŠNÍ VIGILIE S LUCERNÁRIEM

**4.6. 2017 SLAVNOST SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO –
BOŽÍ HOD SVATODUŠNÍ**

10:30 Pontifikální mše svatá

17:00 Slavnostní nešpory. Te Deum a Svátostné požehnání

5.6. 2017 Pondělí - VIGILIE SLAVNOSTI SV. NORBERTA

18:00 Mše svatá

**6.6. 2017 Úterý – SLAVNOST SV. NORBERTA,
zakladatele premonstrátského řádu**

10:00 Mše svatá

11.6. 2017 SLAVNOST NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE

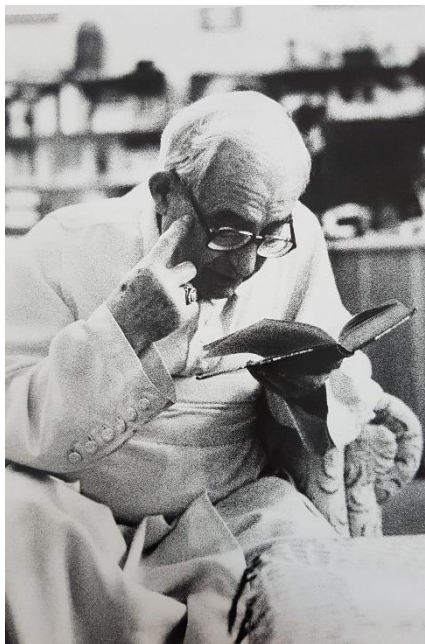
10:30 Mše svatá

TIP NA LETNÍ DOVOLENOU

POZVÁNKA DO VYSOKÝCH TATER

V termínu 17. - 20. července (pondělí až čtvrtek) odjíždí božejovská farnost do Vysokých Tater. V případě, že se k nim budete chtít přidat a prožít čtyři dny v Tatranské Lomnici, jste vítáni. V ceně 3250 Kč je cesta, ubytování ve dvoulůžkových pokojích s polopenzí včetně lázeňského poplatku, výlet na Vlkolínec - skanzen zapsaný v UNESCO. Přihlásit se můžete u paní Věry Kopecké, tel.: 731 720 188.

105. VÝROČÍ OD NAROZENÍ PANA OPATA VÍTA BOHUMILA TAJOVSKÉHO

Bratr Tadeáš mě požádal, abych napsala vzpomínku na p. opata Tajovského. Hodně se mi toho z hlavy vykourilo, zapomnětlivá hlava nebo stáří. Tak tedy vzpomínám...

Musím začít tím, že tehdy, když p. opat navštěvoval havlíčkobrodskou faru, mi bylo o 20 let méně. Vládla všeobecná euforie ze získané svobody, najednou se mohl svobodně navštěvovat kostel i fara. Na faře byl farářem nynější opat p. Šimek, tudíž se bouralo a opravovalo (jako všude za jeho působení). Při té příležitosti jsme se i my farníci měli možnost lépe poznat. My ženy jsme vařily, uklízely, škubaly a kuchaly slepice. Muži pracovali na faře, v kostele, bílili, zdili a tak. Zkrátka byly třeba každé volné ruky a při tom vznikalo

nezapomenutelné společenství. Do této atmosféry často přijížděl p. opat Vít. Přivezl ho šofér, malá, shrbená, ke straně se klonící postava. Vždy usměvavý, naslouchající, velké brýle a ohromné dioptrie. Také jeho až dětinská radost, když ukazoval opatský prsten, nebo vyznamenání, které obdržel v Praze na Hradě. Dobrota z něj přímo vyzařovala! Nedovedla jsem si ho proto představit jako přísného, mladého profesora. A takový prý opravdu byl - spravedlivý, ale velmi náročný a přísný, vyprávěla mi to Miládka Š., která místní havlíčkobrodské gymnázium navštěvovala. Žasla nad proměnou, která se s p. opatem udála. Po letech pronásledování a kriminálu byla jen dobrota. Také si vybavuji, s jakým pochopením šel p. Šimkovi posvětit stroje na pletení ponožek. Už tehdy, ve svém stáří viděl do budoucnosti. Prohlásil, že není daleko doba, kdy si na sebe bude muset církev vydělat - to se vůbec nelíbilo některým brodským farníkům (těm svatým). Už tehdy tušil...

Hezké také bylo, jak uměl vychutnat maličkosti, třeba jídlo. S p. Medem jsme pořádali oslavu, už nevím, při jaké příležitosti. Pečeně, knedlo, zelo, vše p. opat vychutnával (uměl také krásně pochválit). Poté káva, zákusek, nikdo už nemohl, ale na otázku p. Jakuba, zda si dá někdo zmrzlinu, p. opat volá ano, ano, zmrzlinku si dám. Ještě i po tolika letech se usmívám... Víc už z hlavy nevydoluji, vlastně jsem ho ani moc neznala, ale vím, a na to nikdy nezapomenu, jak jsem se s ním cítila. Neumím to asi popsat, ale v jeho přítomnosti jsem si připadala hřejivě, přijatě, moc hezky. Pane opate, děkujeme a přimlouvejte se tam nahoře za nás všechny.

Eva Křížová, želivská terciářka

Pan opat Vít na návštěvě v rodině želivského terciáře Jana Hladkého ve Zmišovicích.

V TVÝCH STOPÁCH

At' mě potká cokoli, co se mi může stát,
když ve Tvé náruči se stejně budu hřát.
A to Zlý nezvrátí, peklo neuchvátí.

Ty jsi mé světlo, jsi můj klenot zářící.
Tak mocně zasáhl's mé srdce hořící
láskou svou nezměrnou, nekonečnou, tajemnou.

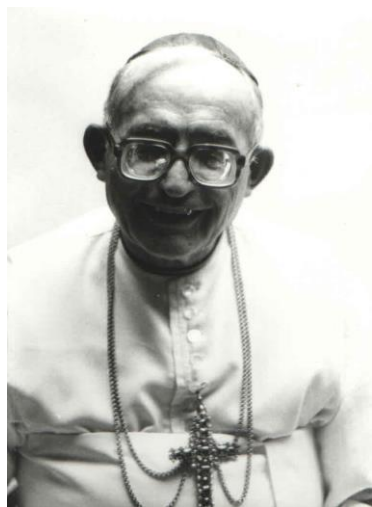
To srdce dokořán teď šťastná otvírám,
Když z nuzné chatrče s' jej povýšil v svůj chrám.
Jak Ti líp dík svůj vzdát,
než lásku Tvou všem kolem dát.

Nasytit hladové, dát vodu žíznícím.
Dát oděv nahým a útěchu trpícím.
Tak mě učíš a tak chci žít,
i z Tvého kříže díl si vzít.
V Tvých stopách jít...

Edita Veronika

„Celý život jsem směřoval k tomu, abych jako Boží služebník byl prospěšný lidem, národu a církvi.“

Za okny padá první sníh, já ležím po několika letech v posteli s angínou. Právě jsem dočetl novou knihu od autorů Aleše Palána a Jana Paulase - **Bohumil Vít Tajovský ve vzpomínkách a dokumentech** (nakladatelství Cesta) a v mé hlavě víří vzpomínky jak vločky za oknem. Jsou stejně bílé a něžné.

Pana opata **Víta Bohumila Tajovského** jsem znal osobně. Pojilo nás a stále pojí pouto duchovního dědečka a vnuka. Slovem dědeček nepomímám jeho otcovství, naopak, dědečkovství má přidanou hodnotu. Poznali jsme se v Želivě na začátku devadesátých let. Já

tam jezdím od narození na chalupu a On se tam vrátil po dlouhých 40 letech se svojí komunitou.

Narodil se 3.3.1912 v Klanečné u Havlíčkova (tehdy Německého) Brodu. Roku 1934 se stal členem kanonie premonstrátů v Želivě a v roce 1937 byl vysvěcen na kněze. V lednu roku 1948 byl zvolen, měsíc před svými šestatřicátými narozeninami, opatem želivského kláštera. Jako své opatské heslo si zvolil začátek Augustinovy řehole *Ante omnia Deus deinde proximus – Především milujte Boha a po něm bližního*, a tomuto heslu zůstal věrný celým svým životem. O dva roky později byl v souvislosti s takzvaným číhošťským zázrakem zatčen a v prvním církevním monstrprocesu odsouzen na 20 let těžkého žaláře. Tam strávil deset let a utrpení, které během té doby musel prožít, si jen stěží umíme představit. Po propuštění směl vykonávat jen pomocné manuální práce a s výjimkou roku 1968 až do konce totalitního režimu nesměl veřejně působit jako kněz. STB ho i v této době hlídala a šikanovala. Po roce 1990 se všemi silami zasadil o obnovení řeholního života v Želivě. Vedle mnoha ocenění je také nositelem řádu T. G. Masaryka. Pokud byste chtěli jeho pozoruhodný a krásný život poznat detailněji, pak vřele doporučuji již zmíněnou knižní novinku

a knihu rozhovorů s panem opatem od stejných autorů *Člověk musí hořeti* (nakladatelství Torst).

V mých vzpomínkách je pan opat Vít knězem a člověkem hluboké, pevné a pokorné víry. Člověkem úsměvu a radosti, kterou rozdával všude kolem sebe. Člověkem, který vždy více myslel na ty druhé než na sebe.

Pokud jsem měl příležitost, chodil jsem k němu ke sv. zpovědi. Pan opat mi vždy ukládal stejné pokání: pomodlit se modlitbu Pod ochranu tvou. A hned po rozhršení mě chytil za ruce a naprosto zbytečně se zeptal: „Pomodlíme se spolu?“ Bylo to vřelé a milující.

Jiná vzpomínka je na výlet, který jsem podnikl s přítelem Richardem, tehdejším novicem, v půjčeném klášterním autě. Jeli jsme na návštěvu a jak to tak u mladých kluků, kteří jsou s mladými slečnami, bývá (Richard pouze coby doprovod :-), najednou jsme měli asi hodinu a půl zpoždění. V té době ještě nebyly mobilní telefony, a tak jsme pospíchali starou stodvacítkou zpátky do kláštera. Pan převor nás přivítal s tím, že máme jít hned za panem opatem. Ten nám nejdříve zcela vážně a důrazně vynadal a potom hned dodal: „Jděte se navečeřet, schovali jsme vám večeři“. On nám vynadal, protože se bál, a ne pro naše zpoždění. Jeho srdce se neumělo zlobit. Každému věřil, každého omlouval a o každém mluvil pěkně. Jako sv. Augustin nenáviděl hřích, ale miloval hříšníka.

V pátém ročníku konzervatoře jsem neměl v pátek a v pondělí výuku, proto jsem občas ve čtvrtek hned po škole sedl i s houslemi do autobusu a jel do Želiva. Ne na chalupu, ale do kláštera. Pokud byl doma, tak moje první kroky směřovaly za panem opatem. Vždy mě objal a řekl: „Petříčku, to jsem moc rád, že jsi zase u nás,“ a nebo něco podobně vřelého a láskyplného, nikdy to nebyla pouhá fráze.

Spal jsem většinou v pokoji hned vedle pana opata a tak jsem mohl ty čtyři dny prožívat jako duchovní cvičení. Celý den od ranních modliteb až po kompletář jsem prožíval s panem opatem a jeho bratry. Když oni pracovali, tak já cvičil na housle, ale jinak jsem měl stejný režim. Velmi mě oslovovala jeho schopnost soustředění a ponoření se do modlitby, ať už to byla mše sv., breviář (kterého se kvůli své veliké krátkozrakosti skoro dotýkal nosem) nebo obyčejná modlitba před jídlem, pan opat byl vždy plně do modlitby ponořený a nikdy v prosbách nezapomínal na konkrétní potřeby konkrétních lidí.

Přes svůj vysoký věk a zdravotní potíže byl velmi činorodý, a jak se jednou vyjádřil arcioopat Anastáz Opasek: „neuměl nikomu nic odmítnout“. Zpětně si uvědomuji, jak ke každému přistupoval s láskou a trpělivostí, i když ho někteří pouze využívali a zdržovali. Do Želiva za ním přijíždělo mnoho lidí známých i neznámých a on se vždy snažil nikoho neodmítnout. Pan opat měl rád humor a veselí, kterému svojí povahou vždy napomáhal. Kolikrát se z krásného refektáře ozýval smích, když jsme se dali po večeri do vyprávění různých anekdot a příhod.

Jednou v létě se před obědem vracel s Richardem zpět do kláštera z nějaké akce. Richarda napadlo, že by se prý mohli zastavit u Havlínů ve Viticích (to je malá vesnička hned nad Želivem). Pan opat byl pro, a tak nám najednou před kůlnou zastavil jeho z ciziny darovaný velký Ford a z něj vystoupili v řádovém oděvu pan opat a Richard. Pro mě a moje rodiče to bylo velké a milé překvapení. Protože se blížil oběd, tak jsme je pozvali, ale to vzhledem k tomu, že by nestihli polední modlitbu v kláštře, s díky odmítli. Na dotaz, co alespoň malý aperitiv, panu opatovi zajiskřily za tlustými skly jeho milé oči, a tak jsme se se sklenkami dobrého pití posadili na naši verandu. Moje maminka z toho byla lehce v rozpacích, protože na šňůře se tam sušily různé tepláky a ponožky, no chalupářské oblečení, na stole čekaly sklenice s okurkami na zavaření a ještě moje noty, protože jsem právě cvičil. Do toho tam seděl pan opat s pektorálem na prsou a skleničkou aperitivu. Celou scénu jsem vyfotil a je to takové hrabalovské zátiší. Návštěva to byla sice krátká, ale o to intenzivnější a zvláště můj táta, který si v té době k víře cestu postupně hledal, byl panem opatem velmi osloven a stále na něj vzpomíná.

Vzpomínek je opravdu mnoho a krásných. Jednou jsem šel po klášterní chodbě s futrálem na housle, když jsem potkal arciopata břevnovského, Anastáze Opaska, který přijel do Želiva na setkání Opus Bonum. Pojilo je s otcem Vítem velké a dlouhé přátelství. Povíдали si chvíli s převorem Hroznatou a já jim naslouchal. Přál bych vám slyšet, s jakou láskou a úctou mluvil otec Anastáz o otci Vítovi. Najednou se na mě podíval a zeptal se, co dělám. Řekl jsem mu, že studuji konzervatoř a jsem želivským terciářem. V očích mu zaplály šibalské ohníčky a zeptal se: „A s cikánama taky hraješ?“

Poslední vzpomínka je z návštěvy, na které jsem byl u pana opata Víta necelý

měsíc před jeho odchodem k Pánu. Od jara roku 1999 se potýkal v různých nemocnicích se svými zdravotními komplikacemi, a tak jsem jej půl roku neviděl. Před svojí další cestou do Japonska jsem se zastavil v klášteře. Dozvěděl jsem se, že pan opat je opět doma. Ihned jsem se za ním vypravil. Převor Hroznata mi sice řekl, že na tom není dobře, ale tak jak jsem ho spatřil, mi vyrazilo dech. Chtělo se mi plakat. Na polohovací posteli ležel stín pana opata. Poznal mě po hlase a měl radost. Já samozřejmě také, ale stále jsem byl mírně v šoku. Ještě nikdy jsem nikoho ze svých drahých neviděl v takovém stavu. Měl proleženiny, potíže s dechem a celkově byl velmi vyčerpaný. Mluvil velmi potichu a chvílemi jsem mu i špatně rozuměl. Nemluvil o sobě, ale zajímalo ho, jak se mám já, co rodiče a společní přátelé. Nevybavuji si vlastně úplně přesně vše, o čem jsme spolu mluvili, ale vím naprosto jistě, že celou dobu se mi snažil dát najevo svou lásku a povzbuzení. Koupil jsem si předtím v kostele novou knihu, které byl pan opat spoluautorem. Jmenuje se *Želivské elegie* (Karel Koubek). Je o otci Toufarovi, otci Vítovi, Číhošťském zázraku a událostech, jež následovaly. Poprosil jsem jej proto, zda by mi ji mohl podepsat a on nadšeně souhlasil. Měl však už velmi málo sil a skoro neviděl. Jsou to jen takové vlnovky a není poznat jednotlivá písmena. Sám to vytušil a tak mi zašeptal: „Petříčku, napsal jsem ti tam, že ti žehnám.“ Nikdy nezapomenu na jeho pohled. Jeho oči se na mě přes veškerou bolest dívaly s velkou radostí, vnitřním pokojem a zvláštní vnitřní září. Později jsem pochopil, že otec Vít už začínal opravdu Vidět.

Když jsem se 11. prosince 1999 večer vrátil z Japonska, opat Vít byl již v náručí Toho, kterému zasvětil celý svůj život.

Zemřel hodinu před polednem, přesně padesát let poté, co se v Číhošti z nevysvětlených příčin pohnul na oltáři kříž.

Jsem vděčný Bohu a považuji to za svoje veliké privilegium, že jsem mohl osobně znát tohoto svatého kněze. Český národ v něm našel věrného a velkého přímluvce.

Letos uplynulo 105 let od jeho narození - Deo gratias.

Petr Havlín, želivský terciář

OBRÁCENÍ

Od chvíle početí Chronos dny sčítat mi začíná,
až výhybkář Kairos oznámí: „Přišla ta hodina“.
Směr měním a vím, že se nevyhnu prachu a loužím,
a přece nejsem tím blátem, jsem tím, po čem toužím.

Nevezmu s sebou své jmění ani prsten zlatý,
Nebudu, Beránku, metat los o Tvoje šaty.
Ve vlasech vítr já vyjdu jak tulák jen s holí,
v uzlíku srdce své lidské, jen Ty víš, jak bolí.

Vždyť sám jsi ho přeplnil láskou a podivnou touhou,
než poslal's mě na cestu, jen Otec Bůh ví, jak dlouhou.
Kéž na konci té cesty prázdné ho k Tvým nohám položím,
do Tvojí milosti sebe jak do řeky ponořím.

V té vteřině ticha úzkost i tíhu odhodím,
pak do rukou svatých Tvých nejčistších
znovu se narodím...

Edita Veronika

VATIKÁNSKÉ OKÉNKO

“Jestliže se zeptám: 'Jste všichni hříšníci?', odpovíte: 'Ano, otče, všichni.' 'A co děláte, aby vám byly hříchy odpuštěny?', zeptám se dále. 'Zpovídáme se', řeknete. 'Jak se zpovídáte?' 'Jdu do zpovědnice, vyznám se z hříchů, kněz mi odpustí, za pokání mi dá tři Zdrávasy a pak jdu v klidu pryč.' Vůbec nic jsi nepochopil!

Vyzpovídal ses, jako bys vyřizoval bankovní operaci anebo úřední praktiku. Nešel jsi do zpovědnice se zahanbením za to, co jsi udělal. Pouze sis povšimnul několika skvrn na svém svědomí a zmýlil se, protože ses domníval, že zpovědnice je čistírna. Nebyl jsi schopen prožít stud nad svými hříchy. (...) Pokud si nejsi vědom toho, že ti bylo odpuštěno, nikdy nebudeš moci odpustit. Nikdy. Přetrvává tu stále postoj zúčtování s druhými lidmi. Odpuštění je naprosté. Lze odpustit pouze tehdy, pokud vím o svém hříchu, hanbím se za něj a prožívám stud, a proto žádám Boha o odpuštění, zakouším Otcovo odpuštění a sám mohu odpustit. Jinak to není možné, nejsme toho schopni. Právě proto je odpuštění tajemstvím.“

Ježíš chtěl svým proměněním na hoře Tábor ukázat učedníkům svoji slávu nikoli proto, aby se mohli vyhnout kříži, nýbrž aby jim naznačil, kam kříž vede. Kdo umírá s Kristem, s Kristem vstane z mrtvých. Kříž je branou vzkříšení. Kdo spolu s Ním bojuje, bude spolu s Ním triumfovat. Toto je poselství naděje, které je obsaženo v Ježíšově kříži a vybízí nás ke statečnosti v našem životě. Křesťanský kříž není domácí výzdoba či okrasný přívěšek, nýbrž pobídka k lásce, s níž se Ježíš obětoval, aby zachránil lidstvo ze zla a hříchu. V této postní době rozjímáme zbožně o kříži, o ukřižovaném Ježíši. Kříž je symbol křesťanské víry, znak pro nás zabitého a vzkříšeného Ježíše.

SVĚTLÉ KRISTOVO VZKŘÍŠENÍ

Po smrti proroka Mohameda, zakladatele Islamu, Chalif Omar čekal se svými lidmi každý den s vytasenými meči u otevřeného hrobu. Očekávali, že vstane z mrtvých. Ale ani po týdnu nevstal. Naopak, jeho tělo se začalo rozkládat. To přinutilo Chalifa Omara, aby zakladatele islamu pochoval.

Apoštolové nestáli u Ježíšova hrobu, ba ani kromě sv. Jana se nepostarali o Ježíšův důstojný pohřeb. To zařídili sv. Josef z Arimatie a sv. Nikodém. Sv. Marie Magdaléna přišla k apoštolům a oznámila, že hrob je prázdný. Apoštolové Petr a Jan to ověřili a zjistili, že je to pravda. Ženy u hrobu byly

překvapené otázkou: „Proč hledáte živého mezi mrtvými? Kristus vstal z mrtvých, jak to předpověděl!“

Velikonoční radost se rozlévá na všechny strany, podobně jako velikonoční světlo zahání tmu. Zmrtvýchvstalý Kristus je nositelem nesmrtelného světla. Kristus vstal z mrtvých a jasně zazářil celému lidskému pokolení! Je potřebné otevřít okna našich srdcí, aby nás nesmrtelné velikonoční světlo proniklo a skrze nás mohlo svítit každému člověku této země. Když budeme otevření tomuto světlu, můžeme se stát jeho nositeli.

K babičce přišli na návštěvu mladí s dětmi. Vnoučata byla plná radosti, že mohou babičce vyprávět všechno, co doma dělají a jak žijí. Mirek se stále vracel k různým biblickým tématům, která probírali na katechezích, a která dobře ovládal i jako ministrant. Jeho rodiče patřili k těm, kteří se aktivně podílejí na duchovním životě farnosti, kde žijí. Babička byla bývalá soudružka učitelka, která často říkala, že se nechce podobat chameleonovi a chce dožít v tom, co učila ve škole a čím i žila. Proto se vyhýbala těmto okruhům. Nechtěla s tím mít nic společného, i když registrovala, že její výchova se nevydařila v „pokrokovém – socialistickém duchu, neboť její snacha jejího syna velmi brzy nasměřovala jiným směrem. Babička proto Mirkovi nadhazovala témata z matematiky, češtiny, zeměpisu atd., ale i tyto chlapec perfektně ovládal. Mirek však se vracel na biblickou sféru a stále jí něco vysvětloval. Když mluvil o smrti a zmrtvýchvstání Pána Ježíše Krista, babička se snažila prosadit své. „Ne, smrt

to není tak, jak vás učí váš kněz. Smrt, to máš tak, jako když vjedete vlakem do tunelu. Začne tma a potom už nic není! Zavřeš oči a tečka! Jaký pak Bůh!“ Chlapec se podíval na babičku tak upřímně, jak to i řekl: „Ale, babi, tunel má také druhou stranu! Tunelem se jen přejede a na druhé straně je světlo a je tam krásná krajina!“ Pohotová a duchaplná odpověď oslovila babičku! Velikonoční nesmrtelné světlo přišlo pro ní přes vlastního vnoučka. Pán si ho vybral, aby také k babičce přišla velikonoční milost! Tato babička se vrátila pomocí svého vnoučka k víře, která v ní byla celá desetiletí zavalena v hrobě jejího nitra. I tu proniklo Kristovo velikonoční nesmrtelné světlo!

Od Velké noci Kristova zmrtvýchvstání už není tmavé noci, už není tunelu, který končí v propastných hlubinách pekla. Od světlého vzkříšení skončila dlouhá tmavá noc, ve které bylo lidstvo od prvotního hříchu. Nehledejme živého mezi mrtvými! Kristus vstal z mrtvých! Kristus chce zářit v tomto světě skrze naše životy, naše postoje a skutky. Pane Ježíši Kriste, daruj nám světlo svého velikonočního vítězství a rozlévej je skrze nás na celé lidské pokolení, aby všechno stvoření radostně zpívalo: „Kristus slavně vstal z mrtvých, svou smrtí smrt přemohl a nám věčný život daroval! Halleluja – Chvalme Trojjediného Boha!“

Nejhlubším základem naděje a radosti, která je příznačná pro Orthodoxii a naplňuje veškerou její bohoslužbu, je vzkříšení. Velikonoce, střed orthodoxní bohoslužby, jsou explozí radosti, stejné radosti, kterou cítili učedníci, když viděli vzkříšeného Pána. Je to výbuch kosmické euforie, triumf života o zdrcujícím zármutku ze smrti – smrti, kterou vytrpěl Pán života, když se stal člověkem. Ať se radují nebesa a země jásá, ať celý svět viditelný i neviditelný slaví slavnost, Kristus, naše věčná radost, vstal z mrtvých. Vše, co bylo dříve podroběno smrti, je nyní naplněno jistotou života. Orthodoxie se zvláštní naléhavostí zdůrazňuje víru v triumf života. (Otec Dumitru Staniloe, rumunský pravoslavný teolog)

„Pouze ten, kdo byl vězněn pro své náboženské přesvědčení v sovětském koncentračním táboře, může opravdu porozumět pádu prvního člověka, mystickému významu vykoupení všeho stvoření a velkému Kristovu vítězství nad silami zla. Teprve tehdy, když trpíme pro myšlenky svatého evangelia, můžeme prožít naši hříšnost a naši nehodnost, vyrovnat se velkým mučedníkům rané křesťanské církve. Teprve potom můžeme pochopit absolutní nezbytnost hluboké pokory a lidskosti, bez které nemůžeme být spaseni. Teprve potom můžeme začít poznávat trpící obraz „vidoucího“ a věčný život neviditelného.

O Velikonocích jsme se všichni, kdo jsme byli uvězněni pro náboženské přesvědčení, spojili v jediné Kristově radosti. Všichni jsme byli vtaženi do jednoho pocitu, do jediného duchovního triumfu, oslavující jediného věčného Boha. Nebyla to slavnostní paschální bohoslužba s hlaholem zvonů, v našem táboře nebylo možné se shromáždit k bohoslužbě, svátečně se obléci a připravit všechno potřebné k Velikonocům. Naopak, bylo mnohem víc práce a víc obtěžování než obvykle. Všichni věznění pro své náboženské přesvědčení, bez rozdílu denominací, byli vystaveni většímu špehování a větším hrozbám tajné policie.

A potom najednou byly Velikonoce zde: velké, svaté, duchovní, nezapomenutelné. Bylo to požehnáno přítomností vzkříšeného Boha mezi námi – požehnáno pokojnými sibiřskými hvězdami a našimi bolestmi. Jak naše srdce tloukla plná radosti ve společenství s velkým Vzkříšením! Smrt je přemožena, zmizel strach, jsou nám darovány nekonečné Velikonoce! Plnost těchto podivuhodných Velikonoc ti posíláme z našeho vězeňského tábora. Posíláme ti vítěznou a radostnou novinu: Kristus vstal z mrtvých!!!“

(Dopis ze sovětského koncentračního tábora)

RADOST a SVĚTLO ZMRTVÝCHVSTALÉHO KRISTA přeje

P. Jan Křtitel František Václav Mrákava, O.Praem.

CHRISTOS VOSKRESE!!!

LETNÍ TÁBOR ZELIV VE FARNOSTI

KOLEM SVĚTA ZA 5 DNÍ

Blíží informace: Zděnek Zahalka: 777 999 410,
web: zeliv.eu

OD 30. ČERVENCE 2017 4. SRPNA

HRY SPORT ZÁBAVA DOBRODRUŽSTVÍ VÝLETY DÍLNY

MAJSTER ZELIV
ZDĚNEK ZAHÁLKA

Přihlášku si můžete stáhnout na našem webu: www.zeliv.eu

16.4. 2017
na Velikonoční neděli
ve 20:00 hod.
v Opatském kostele
Narození Panny Marie v Želivě ...

se zrodí velikonoční příběh!
„Otevři dveře!“
divadelní vystoupení dětí ze Želiva a okolí

Vstup
na vystoupení
zdarma!

tel: 731 692 446, 731 598 889, 565 381 259 mail: recepcie@zeliv.eu

zeliv.eu

DUCHOVNÍ CVIČENÍ V ŽELIVSKÉM KLÁŠTĚŘE V ROCE 2017

P. Elias Vella OFM Conv. je katolický kněz, exorcista z Malty. Narodil se 28. února 1941 na Maltě. Je žánrovým kazatelem na duchovních cvičeních, seminářích a konferencích po celém světě. Je také autorem mnoha knih, které byly vydány v maletštině, angličtině, itaštině, portugalsštině, slovenštině a také v češtině.

Elias Vella:

téma: Modlitba za uzdravení – jak se modlit za uzdravení

8-12.6. 2017

Málokterá žena změnila život tolika kněžii po celém světě jako Irská sestra Brieghe McKenna. Už několik desetiletí cestuje po celém světě a slouží kněžím Božím slovem a modlitbou za uzdravení. Jaké uzdravení? Sestra Brieghe odevzdala celý svůj život Kristu a každý den se učí více ho znát a milovat. Jejím největším darem je právě schopnost zvát druhé k obrácení, průbouzet v nich touhu po tom, aby i v jejich životě byl Ježíš na prvním místě. Bůh sám pak doprovází její svědecké znamením a zázraky, jak to dělal v dobách apoštolů. Sestra Brieghe dosvědčuje: „To Bůh dělá divy. Jsem přesvědčena, že nikdo nemůže dělat víc, než ukazovat na Ježíše, pomáhat ostatním objevovat ho ve vlastních srdcích a dovolit mu, aby je omdaroval.“ V roce 2016 vyšla v Karmelitánském nakladatelství češty její známá kniha „Zázraky se opravdu dějí“.

S. Brieghe McKenna, O.S.C., P. Kevin Scallon, CM:

Exercicie pro kněze a jáhny

28.8.-1.9. 2017

Všcky a Robert jsou manželé z Anglie, kteří prožili zkušenost s Boží otcovskou láskou. Povědou týdnem seminář, během kterého účastníkům pomůžou otevřít jejich srdce a prožít tu samou nezapomenutelnou zkušenost.

Vicky a Robert de Hoxar:

Škola Otcovo srdce – zkušenost s láskou Nebeského Otce

21-26.9 2017

P. Pat Collins, CM je vinneminský kněz z Irska, uznávaný a vynikající kazatel na mezinárodních konferencích, hudebník a univerzitní profesor. Ve svých knihách, přednáškách, seminářích a televizních programech v Irsku, Anglii, Austrálii, Itálii a USA, hovoří o spiritualitě, psychologii a kontemplativním životě a inspijuje mnohé posluchače a čtenáře. Je autorem mnoha knih, které byly přeloženy do italského, polštiny a maďarštiny. Po mnoho let je zapojený v ekumenickém hnutí, charismatické obnově a v Nové evangelizaci v Irsku. Je spoluzakladatelem společenství Nové járo v Dublinu, kde v současné době též žije a přednáší na Univerzitě All Hallows.

Pat Collins:

3.-12.11.2017

3.-5.11. (víkendový seminář): **Prorocství - schopnost rozumět přítomnosti a číst znamení doby**
7.-9.11. (úterý - čtvrtek): **Křesťanská modlitba (se zaměřením na Lectio Divina a kontemplaci)**
10.-12.11. (víkendový seminář): **Důležité aspekty současné spirituality**

Kdo je Jeff? Jeff Scaldwell je bývalý obchodník a marketingový trenér a pozdější pastor, který začal v 80. letech vnímat mnoho vřofnějších a zklamáních křesťanů. Za zajímavých okolností mu bylo doporáno prožít bezpodmínečnou lásku Božího otcovského srdce a na svých seminářích se snaží účastníky otevřít pro přijetí tohoto velkého daru. Věř v církve jako rodinu vášnivě milujících Nebeského Otce. Klade velký důraz na uctívání a přebývání v Boží přítomnosti. Jeho služba je celosvětová, ale soustředí se více na Evropu. Spolu s manželkou Syvii vedou organizaci „Father's House Europe“ (www.fathershouseurope.com). V roce 2016 byl hlavním hostem na Katolické charismatické konferenci v Brně.

Jeff Scaldwell s manželkou Syvii

26.11.-1.12.2017

Seminář: Boží otcovské srdce - Návrat domů

Karel Satoria je římskokatolickým knězem, který deset let žil v cisterciáckém klášteře Sept Fons ve Střední Francii. Deset let v trapistickém klášteře naučil Satori mnohem víc než jen naslouchat tichu, učilo jej především umění žít, umění svý čín, porozumět zadání svého života. Po návratu do České republiky v roce 2002 vedl výstavbu kláštera Nový Dvůr, po jehož dokončení se odstěhoval na bývalou faru z konce 18. století v Kostelní Myslové, kterou spolu s několika dalšími lidmi postupně opravoval. Od 1. října 2011 se stal administrátorem v Dobříši a administrátorem excurrento ve farnosti Svate Pole.

Karel Satoria

Duchovní cvičení: „Nechtiť méně, než Bůh dává.“

30.7.-4.8.2017

Povídej mi o lásce

*Ve světě bez lásky
se z lidí stávají nepřátelé.
Nepřátelé v takovém světě
se využívají a vraždí.
Nešťastný,
zaživa z kůže stahovaný,
rozdrásaný,
znesvářený
je člověk lásky zbavený.
Můj Bože navrat' mi sílu milovat.
Vždyť svět, který mě potřebuje, čeká.
A nedokážu-li ještě uvěřit lásce druhých,
nevěřím-li dost tvé otcovské Lásce,
dej mi aspoň odvahu riskovat pro ostatní
a zvláště pro „jednu“ z nich svůj život,
ať jiní než já
netrpí tak jako já.* (Michel Quoist)

Milování, slova básně nám připomínají, že my lidé často na něco zapomínáme. Já například neustále zapomínám, kde jsem položil mobil a klíče od auta nebo fary. ☺ Ale to není to nejpodstatnější. Zapomínáme na mnohem podstatnější věci, a to věřit v lásku, že Bůh miluje nás a lidi kolem nás. O Bohu a lidech a o lásce jako takové někdy právem i neprávem pochybujeme. Život přináší různé zkušenosti jak pozitivní, tak i negativní. A přesto se všechno, a dokonce i to negativní kolem nás a v nás, nebojme riskovat a stavět na lásce. O lásce se napsalo mnoho, je to takové „věčné“ téma pro svět. Joseph Ratzinger jako papež napsal první encykliku s názvem *Bůh je láska*. V tom vidím veliký impuls, který nás vybízí nezapomínat na Boží lásku, ve které se skrývá věčnost jako možnost pro každého člověka. O Velikonocích vítězí život nad smrtí a láska nad zlem. A my křesťané jsme pozváni k víře v Lásku, věřit Bohu, který právě díky ní vítězí nad zlem. Nenechme se odradit vlastním nezdarem ve snaze o lásku k Bohu a druhým lidem, a ať nás neodradí ani to, že se nám někdy lásky od druhých nedostává. Povzbudme se dobrým příkladem lidí, kteří nás milují, a v jejich lásce objevujeme odlesk Boží lásky. Počínáme si tak, aby nás kříž v jednotlivých etapách postní doby provázel, abychom stále více chápali tíži hříchu a hodnotu oběti, kterou Vykupitel zachránil nás všechny.

P. Heřman Josef Róbert Dobranský, O.Praem.